

## 20. 03. 1990

Stefan Doroftei Doimaneanu

---

E jale și tristețe în Ardeal,  
Românii pribegesc iar în cirezi,  
Sunt alungați din case de blestemul hural  
Adus pe aceste plaiuri de honvezi.

Copii plâng, iar lacrimile lor  
Sunt râuri de obârșie latină,  
În care extremităii își spală cu onor  
Mizeria din ginta lor șovină.

Bătrânii ardeleni sunt foc și pară  
Dar nu mai au puterea să strige deschis:  
Afară voi devoratori de țară !  
La lada de gunoi e-al vostru paradis !

Iar morții lor, ce dorm în veșnicie,  
Se răsucesc cu neputință în mormânt,  
Ei de-ar avea puterea s-aprindă o făclie,  
S-ar curăța din nou Ardealul lor cel sfânt.

Pe noi români ce ne oprește oare  
Să suportăm în liniște și pace  
Nelegiuiri cu glasuri de topoare  
Ce spintecă o țară care tace ?

De ce români nu fremătați de indignare,  
De ce îi părăsiți tacit pe-ai noștri frați  
Ce-au fost cuprinși de frică-n disperare  
Ce semne de la ei mai așteptați ?

Trăim cu toții aici, în univers,  
Suntem legați prin suflet, grai și sânge,  
Să ne trezim ! Să facem un demers  
Și să strigăm din inimă - AJUNGE !!!!

Căci ei n-au dreptul să ne umilească  
Și nici măcar să sufere ca noi...  
ARDEALUL este ȚARĂ ROMÂNEASCĂ,  
Să nu o aruncăm din grabă la gunoi !